DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W KRAKOWIE

Kraków, 14 stycznia 1953 | Nr 1 | Poz. 1-4

TREŚĆ:

CZĘŚĆ I.
PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE:

1
UCHWAŁA Nr 46/VII/52
Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie
z 13 grudnia 1952 r.

w sprawie przebudowy ustroju rolnego w województwie krakowskim.

Plenarne posiedzenie Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie, odbyte w dniu 13 i 14 grudnia 1952 r. po wysłuchaniu referatu i koreferatu: „O Przebudowie Ustroju Rolnego w województwie krakowskim", oraz dyskusji radnych stwierdza: województwo krakowskie ma pewne osiągnięcia w umacnianiu starych i budowie nowych Spółdzielni Produkcyjnych. I tak w roku bieżącym do Spółdzielni Produkcyjnych przybyło 112 nowych członków, zbiory tegoroczne w Spółdzielniach Produkcyjnych są wyższe przeciętnie o 1 q z hektara w porównaniu do zbiorów roku ubiegłego, a o 3—4 q wyższe od zbiorów w gospodarstwach indywidualnych. Wzrosła również zespołowa hodowla. Plany inwestycyjne zostały w bieżącym roku w Spółdzielniach Produkcyjnych w zasadzie wykonane. W szeregu Spółdzielni Produkcyjnych dokonali członkowie oczyszczenia swoich szeregów w rozbijaczy i wrogów spółdzielczości. W wyniku podnoszenia się poziomu i świadomości członków Spółdzielni Produkcyjnych wzrósł autorytet Spółdzielni, oraz oddziaływanie na chłopów gospodarujących jeszcze indywidualnie.

Również na odcinku budowy nowych Spółdzielni Produkcyjnych w roku bieżącym nastąpiło pewne ożywienie w wyniku którego, powstało 50 Spółdzielni Produkcyjnych. Lecz mimo tych osiągnięć w pracy naszej występuje cały szereg braków i niedociągnięć w umacnianiu starych i budowie nowych Spółdzielni Produkcyjnych, jak:

1. Słaby przyrost nowych członków do istniejących Spółdzielni Produkcyjnych.
2. Nieprzestrzeganie zasad statutowych przez wielu członków.
3. Niedostateczna jeszcze praca samorządu spółdzielczego.
4. Słaby jeszcze udział członków i domowników w pracach zespołowych.
5. Nie wprowadzenie w wielu Spółdzielniach Produkcyjnych dniówki opartej o normy.
6. Niewłaściwe niejednokrotnie ustawienie kierunku gospodarczego w Spółdzielniach Produkcyjnych.
7. Brak pełnej realizacji planów gospodarczych i finansowych w niektórych spółdzielniach.
8. Niedostateczna jeszcze pomoc terenowych Rad Narorowych i ich organów w umacnianiu starych i budowie nowych spółdzielni jak i niedostateczne włączenie organizacji masowych, instytucji gospodarczych i społecznych, a szczególnie Ligi Kobiet w umacnianie i budowę nowych Spółdzielni Produkcyjnych.
9. Stwierdzić należy, że zasadniczym jednak niedociągnięciem jest brak atmosfery i właściwego klimatu politycznego dla przebudowy wsi wśród wielu radnych, wśród Prezydiów Rad Narodowych i ich aparatu.

Aby usunąć te braki i niedociągnięcia Wojewódzka Rada Narodowa zobowiązuje:

1. Do omawiania na sesjach Rad Narodowych wszystkich szczebli wyników pracy w umacnianiu starych i budowie nowych spółdzielni.
2. Radnych członków komisji Rad Narodowych do propagowania i bezpośredniego włączenia się do przebudowy wsi.
3. Prezydia Rad Narodowych wszystkich szczebli do należytego przygotowania rocznych zamknięć i przeprowadzenia podziału dochodów w Spółdzielniach Produkcyjnych, usuwając maksymalnie w tym terminie występujące w nich braki i niedociągnięcia.
4. Prezydia Rad Narowych wszystkich szczebli do wykorzystania zamknięć rocznych dla spopularyzowania dorobku naszych Spółdzielni Produkcyjnych, przyczyniając się przez to do rozbudowy istniejących i budowy nowych Spółdzielni Produkcyjnych.
5. POM-y w naszym województwie do krytycznej oceny swej pracy na odcinku przebudowy wsi i wyciągnięcia wniosków w celu usunięcia wielu braków w działalności POM-ów.
6. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej i Prezydia Pow. Rad Narodowych oraz MRN., by w porozumieniu ze Związkami Zawodowymi włączyć chłopów pracujących w fabrykach do pracy przy przebudowie wsi.
7. Prezydia Rad Narodowych wszystkich szczebli do prawidłowego zaplanowania i przeprowadzenia wycieczek tak do spółdzielni leżących poza terenem województwa krakowskiego, jak i wewnątrz powiatu i wewnątrz naszego województwa.
8. Wszystkie organizacje masowe i społeczne ze szczególnym uwzględnieniem Ligi Kobiet i nauczycielstwa do pełnego włączenia się w umacnianie i budowę nowych Spółdzielni Produkcyjnych.
9. Prezydia Rad Narodowych wszystkich szczebli do powiązania prac kulturalno-oświatowych, a w szczególności w świetlicach wiejskich, z przebudową ustroju rolnego;
10. Prezydum Wojewódzkiej Rady Narodowej do opracowania organizacyjnego planu zabezpieczenia wykonania niniejszej uchwały.
11. Przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej do złożenia następnej sesji plenarnej sprawozdania ze stanu realizacji niniejszej uchwały.

Za Prezydium R. N.:

Antoniszczak Jan — Sekretarz Prez.

Dobieszak Ryszard — Przew. Prez.

2
UCHWAŁA Nr 47/VII/52
Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie
z 13 grudnia 1952 r.

w sprawie usług rzemieślniczych dla wsi

I.

Po wysłuchaniu sprawozdania Prez. Woj. R. N., koreferatu i w wyniku przeprowadzonej dyskusji Wojewódzka Rada Narodowa stwierdza, że dotychczasowa działalność

Prez. W. R. N., jak i podległych pionów Drobnej Wytwórczości na odcinku organizowania usług rzemieślniczych dla wsi była niewystarczająca.

Wojewódzka Rada Narodowa zobowiązuje Prez. WRN. do:

1. Sporządzenia siatki punktów usługowych dla wsi ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb spółdzielni produkcyjnych i państwowych gosp. rolnych — biorąc pod uwagę terenowe zapotrzebowania na odpowiednie kategorie usług — przeprowadzając okresową analizę i korekturę tej siatki.

2. Czuwania nad faktyczną realizacją ustalonej siatki usług przez poszczególne piony Drobnej Wytwórczości, jak również przez rzemiosło.

3. Usprawnienia poczynań Prezydiów Powiatowych i Gminnych Rad Narodowych w zakresie realizacji usług rzemieślniczych dla wsi, oraz kontrolę działalności tychże poprzez wstawianie do planów pracy Prez. W. R. N. okresowych analiz Prezydiów Powiatowych Rad Narodowych.

4. Dopilnowania, by pula surowców wolno-rynkowych dla celów usługowych rozprowadzana przez C. R. S. docierała do punktów usługowych i rzemieślniczych w ramach siatki poprzez ścisłą kontrolę obowiązujących przepisów.

5. Zwiększenia nacisku na przeprowadzenie produktywizacji rzemieślników o ograniczonej zdolności do pracy, oraz na szkolenie przez piony Drobnej Wytwórczości kadr rzemieślniczych wśród młodzieży, kobiet i inwalidów.

6. Udzielenia wszechstronnego poparcia w kierunku przechodzenia rzemiosła zarówno do spółdzielni pracy, jak i do spółdzielni pomocniczych.

7. Wzmocnienia akcji zwalczania podziemia gospodarczego szczególnie przez Prezydia Gminnych Rad Narodowych, wciągając w akcję tą szeroko czynnik społeczny — przy udziale samorządu gospodarczego rzemiosła.

II.

Wojewódzka Rada Narodowa zobowiązuje terenowe Rady Narodowe, Komisje Rad i Prezydia tych Rad do realizacji wytycznych zawartych w tej uchwale.

Za Prezydium R. N.:

Antoniszczak Jan Sekretarz Prez. — **Dobieszak Ryszard** Przew. Prez.

3

ZARZĄDZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z 7 stycznia 1953 r.

o wprowadzeniu obowiązku świadczenia usług transportowych na rzecz odśnieżenia dróg oraz torów P. K. P.

Na podstawie art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 2. III. 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 130), § 1 p. 5, § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. w sprawie świadczenia usług transportowych na niektóre cele ogólno-gospodarcze (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 359) oraz § 5 Zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 9 października 1951 r. w sprawie sposobu zgłaszania zapotrzebowania na ulgi transportowe i powoływanie do ich świadczenia (Monitor Polski Nr A/98, poz. 1935) — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządza, co następuje:

§ 1. Z dniem 15 listopada 1952 r. wprowadza się na całym obszarze województwa obowiązek świadczenia usług transportowych na rzecz odśnieżenia dróg publicznych oraz torów PKP.

§ 2. Obowiązek wymieniony w § 1 niniejszego zarządzenia wprowadza się na czas do dnia 15 kwietnia 1953 r.

§ 3. Świadczenia mają być wykonywane przy pomocy:

a) samochodów ciężarowych przystosowanych do zawieszenia doczepnych pługów odśnieżnych;

b) samochodów ciężarowych przystosowanych do przewozu drużyn do odśnieżania dróg publicznych oraz torów PKP.;

c) samochodów ciężarowych do przewozu materiałów i narzędzi niezbędnych do zwalczania skutków zaśnieżenia dróg, jak materiały pędne, żwir, piasek itp.

Samochody wymienione w punkcie a—c winny posiadać łańcuchy przeciwślizgowe oraz po 2 łopaty do śniegu, a nadto samochody wymienione w punkcie b) winny być obciążone balastem.

§ 4. Samochody wymienione w § 3 pkt. a) niniejszego rozporządzenia mogą być zatrudnione w akcji najwyżej przez 168 godzin przy zapewnieniu obsługi zmianowej.

Po upływie następnych siedmiu dni samochód może być zażądany do świadczeń po raz drugi.

§ 5. Od obowiązków świadczenia usług transportowych na rzecz odśnieżenia dróg publicznych zwalnia się samochody wymienione w § 2 ust. 2, poz. 1, 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. oraz samochody zarobkowe przeznaczone do przewozu przesyłek pocztowych i samochody straży pożarnych.

Za Prezydium R. N.: **Taborowicz Andrzej**, Zast. Przew. Prez.

4

OBWIESZCZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z 7 stycznia 1953 r.

w sprawie ustalenia wytycznych dotyczących zestawów sprzętu do zabezpieczenia przeciwpożarowego obiektów.

Prezydium W. R. N. w Krakowie podaje do wiadomości zainteresowanym Zakładom zarządzenie Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 10 czerwca 1952 r. w sprawie ustalenia norm zestawów sprzętu do tłumienia pożarów w zarodku i zabezpieczenia przeciwpożarowego obiektów.

Za Prezydium R. N.: **Taborowicz Andrzej**, Zast. Przew. Prez.

Załącznik

ZARZĄDZENIE
KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH
z 10 czerwca 1952 r.

w sprawie ustalenia wytycznych dotyczących zestawów sprzętu do zabezpieczenia przeciwpożarowego obiektów.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 28 sierpnia 1951 r. w sprawie zapobiegania powstawaniu i rozszerzaniu się pożarów w budynkach oraz na budowach (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 360) wprowadzam wytyczne do ustalenia zestawów sprzętu, który powinien znajdować się na poszczególnych nieruchomościach lub ich zespołach.

§ 1. Powiatowe — Miejskie Komendy Straży Pożarnych w zależności od warunków miejscowych, określają terminy wprowadzenia zaopatrzenia nieruchomości w sprzęt przewidziany w wytycznych, oraz zwrócą się do Prezydium Powiatowej Rady Narodowej o wydanie zarządzeń podległych Prezydiom celem wprowadzenia terminów w życie na podstawie § 4 ust. 2, wyżej wymienionego rozporządzenia Min. Gospodarki Komunalnej.

§ 2. W zakładach pracy resortów, które nie posiadają własnej służby ochrony przeciwpozarowej, terminy zaopatrzenia w sprzęt na podstawie niniejszych wytycznych ustalone zostaną na zasadach § 1.

§ 3. W zakładach pracy resortów, w których zorganizowana jest własna służba ochrony przeciwpożarowej, przewidziana w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 4. II. 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 404 z dnia 13 listopada 1951 r. oraz na podstawie § 2 rozporządzenia Min. Gospodarki Komunalnej z dnia 14 listopada 1951 r. termin wprowadzenia oraz centralne uregulowanie zestawów sprzętu na podstawie niniejszych wytycznych, ustalą właściwi inspektorzy ochrony przeciwpożarowej w wyniku przeprowadzonych przez nich kontroli.

§ 4. W pomieszczeniach, budynkach i obiektach specjalnych oraz na budowach, wymagających odrębnego zabezpieczenia przeciwpożarowego, ewentualne uzupełnienie zestawów sprzętu i urządzeń w oparciu o powyższe wytyczne Komendy Głównej ustalą:

1) w resortach posiadających własną służbę ochrony przeciwpożarowej, właściwi inspektorzy ochrony przeciwpożarowej zgodnie z § 3;

2) w pozostałych resortach Wojewódzcy Komendanci Straży Pożarnych.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednocześnie traci moc obowiązującą instrukcja służbowa Nr 26 z dnia 28 września 1951 r.

Komendant Główny: J. Kwiatkowski

W y t y c z n e

Lp. — Rodzaj pomieszczenia (zwykłe). — Sprzęt i urządzenia gaśnicze, które mogą być stosowane. — Objaśnienia i normy.

1. — Pomieszczenia biurowe (zwykłe). — a) wiadra do wody; b) hydronetki wodne; c) hydronetki wodno-pianowe, ewentualnie hydropulty; d) gaśnice pianowe; e) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą. — Na poszczególnych kondygnacjach przy systemie korytarzowym, należy przewidzieć po 1 hydronetce lub gaśnicy co 20 m na całej długości korytarza. W pomieszczeniach bez korytarzy po 1 hydronetce lub gaśnicy na każde 200 m². Jako zasadę należy przyjąć zabezpieczenie hydronetkami, jak najbardziej unikając stosowania gaśnic.

2. — Pomieszczenia biurowe specjalne (skarbce, biura planowania itp. — a) gaśnice śniegowe i proszkowe; b) koce azbestowe. — 1 gaśnica lub 1 koc azbestowy na każde pomieszczenie.

3. — Pomieszczenia szkolne, mieszkalne, hotele, bursy, schroniska itp. — a) wiadra do wody; b) węże z prądownicami do kranów gospodarczych; c) hydronetki wodne; d) hydronetki wodno-pianowe; e) gaśnice pianowe; f) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą; g) na strychu skrzynie z piaskiem o pojemności 0,5 m³; h) szufle (plantówki) po 2 szt. do skrzyni. — Na poszczególnych kondygnacjach przy systemie korytarzowym po 1 hydronetce lub gaśnicy co 20 m na całej długości korytarza. W pomieszczeniach bez korytarzy po 1 hydronetce lub gaśnicy na każde 200 m². Na strychach i poddaszach po 1 skrzyni z piaskiem pojemności 0,5 m³ i 2 szufle na każde 100 m².

4. — Pomieszczenia szpitalne (zwykłe). — a) hydronetki wodne; b) hydronetki wodno-pianowe; c) gaśnice pianowe; d) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą; e) na strychu skrzynie z piaskiem i szufle. — Jak w punkcie 3.

5. — Pomieszczenia szpitalne specjalne (składnice, apteki sale operacyjne itp). — a) gaśnice śniegowe; b) gaśnice proszkowe; c) koce azbestowe. — 1 gaśnica śniegowa na każde 30 m² powierzchni oraz koc azbestowy.

6. — Pomieszczenia z aparaturą elektrolecznictwa. — a) gaśnice proszkowe; c) gaśnice tetrowe; d) koce azbestowe. — 1 gaśnica śniegowa lub tetrowa i 1 koc azbestowy na każde pomieszczenie (pierwszeństwo gaśnice śniegowe).

7. — Pomieszczenia teatralne i kinowe. — a) koce azbestowe; b) skrzynie z piaskiem i szuflami; c) beczki z wodą i wiadra; d) hydronetki wodne; e) hydronetki wodne-pianowe; f) gaśnice pianowe, proszkowe i śniegowe; krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą; h) urządzenia specjalne. — 1 koc azbestowy i 1 gaśnica śniegowa obowiązkowo w kabinie projekcyjnej, 1 hydronetka na każde 100 m², 1 beczka z wiadrami na każde 100 m², 1 skrzynia z piaskiem pojemności 0,5 m² i szuflami tam, gdzie wyjątkowo będzie przydatna. Zastosowanie urządzeń specjalnych uzależnia się od wielkości obiektu oraz rzeczywistych potrzeb ich zastosowania. Beczki z wodą i wiadrami mogą być stosowane wyłącznie w pomieszczeniach prowizorycznych, gdzie nie ma możliwości zastosowania innego sprzętu, oraz winny być ustawione w takim miejscu, aby nie były narażone na jakiekolwiek uszkodzenia w wypadku paniki.

8. — Pomieszczenia o charakterze sal widowiskowych, zebrań itp. — a) koce azbestowe; b) wężyki z prądownicami do kranów gospodarczych; c) beczki z wodą i wiadra; d) gaśnice pianowe; e) hydronetki wodne i wodno-pianowe; f) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą. — Jak w punkcie 7.

9. — Pomieszczenia handlowe. — a) koce azbestowe; b) wężyki z prądownicami do kranów gospodarczych; — c) wiadra do kranów gospodarczych; d) hydronetki wodne i wodnopianowe; e) krany pożarowe z odcinkiem węża „C" i prądownicą; f) skrzynie z piaskiem i szuflami; g) gaśnice pianowe i śniegowe; h) urządzenia specjalne. — W przypadkach pomieszczeń wyjątkowo obszernych stosować zasadę: 1 hydronetkę lub gaśnicę na każde 50 m. Do wszystkich kranów gospodarczych przydzielić wiadro lub wężyk z prądownicą i nasadę do połączenia z kranem. Skrzynie z piaskiem stosować w tych pomieszczeniach, gdzie mogą być przechowywane materiały, których gaszenie piaskiem da pozytywne wyniki. Gaśnice pianowe, śniegowe, dysponować jedynie w wyjątkowych wypadkach, tj. jeżeli w punktach a—f nie jest należycie przydatny w jego pozytywnym stosowaniu. Zastosowanie urządzeń specjalnych uzależnia się od wielkości obiektu, np. duże domy towarowe i rzeczywistych potrzeb ich zastosowania.

10. — Pomieszczenia magazynów-składnic, spichrzy itp. — a) beczka z wodą i wiadra; b) skrzynia z piaskiem i szuflami; c) gaśnice pianowe i śniegowe; h) hydronetki wodne i wodnopianowe; e) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą; f) koce azbestowe; g) bosaki podręczne lekkie. — 1 beczka z wiadrami lub 2 hydronetki lub 1 skrzynia z piaskiem pojemn. 1 m³ na każde 100 m² lub w każdym pomieszczeniu o mniejszej powierzchni. Gaśnice śniegowe, dysponować jedynie w wyjątkowych wypadkach, tj. wtedy, gdy inny sprzęt nie jest należycie przydatny w jego pozytywnym zastosowaniu. Bosaki podręczne należy stosować w pomieszczeniach, w których składowane są materiały strzępiaste

11. — Małe młyny, śrutowniki, kaszarnie. — a) beczka z wodą; b) hydronetki wodne i wodno-pianowe; c) koce azbestowe. — 1 beczka z wiadrami lub hydronetki wodna na pomieszczenie, jeżeli budynek jest piętrowy — na każdą kondygnacji. 1 hydronetka wodno-pianowa lub 1 koc azbestowy w pomieszczeniu maszynowni. w zależności od rodzaju silnika i przydatności gaśniczej.

12. — Pomieszczenia — składy płynów łatwopalnych (benzyna, nafta, oleje. smary, stałe itp.). — a) skrzynie z piaskiem i szuflami; b) gaśnice pianowe i śniegowe; c) hydronetki wodno-pianowe. — 1 skrzynia z piaskiem pojemn. 1 m³ z szuflami, 1 gaśnica, 1 hydronetka na każde 100 m² i w każdym pomieszczeniu o mniejszej powierzchni. Stosować jeden ze środków, chyba, że warunki miejscowe będą wymagały zastosowania większej ilości środków gaśniczych.

13. — Pomieszczenia — składy karbidu. — a) skrzynie z piaskiem i szuflami; b) gaśnice proszkowe. — 1 skrzynia z piaskiem pojemn. 1 m³ i szuflami lub 2 gaśnice na każde 100 m² i w każdym pomieszczeniu o powierzchni mniejszej.

14. — Pomieszczenia — składy artykułów lakierniczych, farb, rozpuszczalników itp. — a) skrzynie z piaskiem i szuflami; b) gaśnice pianowe i śniegowe; c) hydronetki wodnopianowe; d) koc azbestowy; e) bosaki podręczne lekkie. — 1 skrzynia z piaskiem pojemn. 1 m³, szufle, 1 gaśnica, 1 hydronetka, 1 koc azbestowy na każde 100 m² i w każdym pomieszczeniu o powierzchni mniejszej. Stosować jeden ze środków, chyba, że warunki miejscowe będą wymagały zastosowania większej ilości środków gaśniczych.

15. — Pomieszczenia, składy tekstylne — składy tarcic itp. — a) bosaki lekkie podręczne; gaśnice pianowe i śniegowe; c) hydronetki wodne i wodno-pianowe; d) beczki z wodą i wiadrami; e) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą; f) hydranty pożarowe z wyposażeniem. — Składy tekstylne: 1 beczka z wodą i wiadrami, lub 1 gaśnica lub 1 hydronetka na każde 100 m² i w każdym pomieszczeniu. Składy tarcicy: przy każdej kwaterze: 2 beczki z wodą i 3—4 wiader, oraz 2 łopaty, 2 bosaki lekkie i 2 tłumnice. Hydranty pożarowe stosować przy większych składach oraz tam, gdzie są realne możliwości ich zastosowania.

16. — Pomieszczenia — składy kwasów. — a) skrzynie z piaskiem i szuflami; b) wężyki z prądownicami do kranów gospodarczych; c) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą; d) beczki z wodą i wiadra. — 1 skrzynia z piaskiem pojemności 1 m³, lub 1 beczka z wodą i wiadrami, lub wężyk z prądownicą do kranu gospodarczego na każde 100 m² i w każdym pomieszczeniu o powierzchni mniejszej.

17. — Pomieszczenia — składy butli z gazami sprężonymi. — a) skrzynie z piaskiem i szuflami; b) wężyki z prądownicami do kranów gospodarczych; c) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą. — 1 skrzynia z piaskiem pojemn. 1 m³, 1 wężyk z prądownicą do kranów gospodarczych na każde pomieszczenie.

18. — Pomieszczenia — zajezdnie, garaże i warsztaty. — a) koc azbestowy; b) skrzynie z piaskiem i szuflami; c) wężyki z. prądownicami do kranów gospodarczych; d) hydronetki wodne i wodno-pianowe; e) gaśnice pianowe, śniegowe i tetrowe; f) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą; g) bosaki podręczne. — Pomieszczenia pojedyńcze do garażowania samochodu, traktora itp.: 1 koc azbestowy. 1 gaśnica, 1 skrzynia z piaskiem pojemn. 0,5 m³. Pomieszczenia zbiorowe do garażowania traktorów, samochodów na każde 6 samochodów, traktorów itp.: 2 koce azbestowe, 2 gaśnice śniegowe 6 litr. lub hydronetka wodno-pianowa, 1 skrzynia z piaskiem poj. 1 m³. W innych pomieszczeniach: jeden ze środków jak w pom. zbiorowym i wężyk z prądownicą do kranów gospodarczych. W pomieszczeniach wyjątkowo dużych: jak wyżej oraz krany pożarowe z wyposażeniem.

19. — Pomieszczenia z urządzeniami elektrycznymi, transformatory itp. — a) skrzynie z piaskiem i szuflami; b) gaśnice tetrowe, proszkowe, śniegowe. — 1 skrzynia z piaskiem poj. 1 m³, 1 gaśnica na każde pomieszczenie. bądź każdy punkt z urządzeniami specjalnymi na wolnej przestrzeni.

20. — Pomieszczenia — składy węgla przy kotłowniach. — a) szpadle — szufle; b) wężyki z prądownicami przy kranach gospodarczych oraz wiadra; c) beczki z wodą i wiadrami; d) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą. — 2 szpadle-szufle, 1 beczka z wodą i wiadrami, lub wężyk z prądownicą do kranu gospodarczego.

21. — Pomieszczenia — stolarnie. — a) wężyk z prądownicami i wiadrami do kranów gospodarczych; b) beczki z wodą i wiadrami; c) hydronetki wodne i wodno-pianowe; d) krany pożarowe z 1 odcinkiem węża „C" i prądownicą. — 1 wężyk z prądownicą lub bebczka z wodą i wiadrami, 1 hydronetka na każde 100 m² i w każdym pomieszczeniu o pow. mniejszej niż 100 m².

22. — Pomieszczenia — warsztaty krawieckie, tapicerskie itp. — a) wężyk z prądownicą i wiadra do kranów gospodarczych; b) hydronetki wodne. — Jak wyżej.

23. — Budynki parterowe — drewniane. — Zabezpieczenie od zewnątrz budynków mieszczących pomieszczenia wskazane w pkt. 1—20. a) Przy budynkach wolnostojących, przy pokryciu niepalnym na każde 25 m długości budynku 2 skrzynie z piaskiem pojemn. 1 m³ każda, oraz w okresie

letnim 2 beczki z wodą i wiadrami, 1 drabina przenośna dł. 4 m; 1 siekiera lub topór strażacki; 1 bosak lekki. b) Przy pokryciu palnym: jak wyżej, oraz 1 tłumnica na każde 25 m długości budynku. c) Przy budynkach w zabudowie zwartej, w miejscu specjalnie na ten cel przeznaczonym, odległym od chronionych budynków najwyżej 25 m: 2 drabiny przenośne dł. 4 m, 2 siekiery lub topory strażackie, 2 bosaki, oraz przy pokryciu palnym. 2 tłumnice. Niezależnie od tego przy każdym budynku, skrzynie z piaskiem, beczki z wodą, jak wyżej. Przy rozmieszczeniu skrzyń z piaskiemi i beczek z wodą należy zabezpieczać budynek z obu przeciwległych stron, jeżeli warunki miejscowe na to pozwalają.

24. — Przy garażach. — Jak wyżej. Przy budynkach murowanych skrzynie z piaskiem i bosaki.

25. — Przy magazynach płynów łatwopalnych. — a) skrzynie z piaskiem szuflami; b) gaśnice pianowe i śniegowe. — Przed wejściem do magazynu 1 skrzynia z piaskiem poj. 1 m^3, 1 gaśnica.

26. — Budynki mieszkalne i gospodarcze. — Zabezpieczenie budynków mieszkalnych i gospodarczych od zewnątrz. a) Przy budowie rozrzuconej (parcela) na każdą nieruchomość (jednostka hipoteczna): 1 drabina przenośna dł. 4 m; 1 bosak lekki dł. 4 m; 1 łopata; 1 sito kominowe o średnicy oczek 10×2,5 w/m, o powierzchni wystającej o 10 cm od zewnętrznych krawędzi komina. Ponadto przy pokryciu palnym: 1 tłumica; 1 beczka do wody z pokrywą o pojemności 200 l; 1 wiadro blaszane. b) Przy zabudowie zwartej na każdej 100 m. b. jeden punkt z zestawem zasadniczym umieszczonym w widocznym i dostępnym miejscu: 2 drabiny przenośne dł. 4 m; 4 bosaki lekkie dł. 4 m; 4 łopaty; 2 sita kominowe. Ponadto przy każdym budynku o pokryciu palnym po 1 tłumicy, zaś w każdym obejściu gospodarskim 1 beczka do wody z pokrywą o pojemn. 200 l i 1 wiadro blaszane.

Uwagi ogólne

Zalecając instalowanie urządzeń przeciwpożarowych, sprzętu pożarniczego oraz środków gaśniczych należy ponadto mieć na uwadze co następuje:

1. W obiektach (pomieszczeniach), gdzie zostały zainstalowane krany pożarowe wraz z wyposażeniem do nich, należy dysponowanie innego sprzętu ograniczyć do istotnie najniezbędniejszych potrzeb i wypadków.

2. W obiektach (pomieszczeniach) o wyjątkowo małym zagrożeniu pożarowym nie stosować nagminnie wszelkiego rodzaju gaśnic, natomiast z reguły należy kłaść nacisk na obszerne wyzyskanie wszelkich istniejących kranów gospodarczych.

W tym celu należy dążyć:

a) ażeby tuż przy kranach gospodarczych były zamieszczone blaszane wiadra pożarnicze, przeznaczone wyłącznie do celów akcji gaśniczej;
b) ażeby krany gospodarcze posiadały nasady przydatne do przyłączenia doń wężyka z prądowniczką;
c) żeby krany (z nasadami) gospodarcze były wyposażone w wężyki długości co najmniej 5 do 10 m z prądowniczką, które to wężyki jako wyposażenie danego kranu gospodarczego, winny być zamieszczone tuż przy kranach gospodarczych.

3. Z uwagi na to, że dalsze produkowanie gaśnic płynowych zostaje wstrzymane nie należy zalecać instalacji gaśnic płynowych, które należy zastępować hydronetkami wodnymi bądź wodno-pianowymi.

4. Hydronetki wodno-pianowe winny być zaopatrzone w naboje z substancją pianowotwórczą. Ilość naboi najmniej 3 zapasy.

5. Przy dysponowaniu skrzyń do piasku gaśniczego należy bezwarunkowo odróżniać wyraźne przeznaczenie tychże skrzyń, tzn.:
a) dla zabezpieczenia budynków od zewnątrz skrzynie winny mieć szczelne pokrywy zabezpieczające piasek przed zamoczeniem;
b) dla zabezpieczenia budynków od wewnątrz, pokrywy na skrzynie nie są wymagane.

6. Przy dysponowaniu gatunkiem łopat do skrzyń z piaskiem należy mieć na uwadze, ażeby nie przydzielano tak zwanych łopat — szpadli (sztychówki) lecz ażeby przydzielono tzw. szufle (plantówki) i to możliwie większe numery np. Nr 4 i Nr 5.

7. Wiadra, łopaty i beczki przeznaczone dla celów pożarowych winny być oznaczone trwałą czerwoną obwódką, szerokość najmniej 10 cm.

8. Na skrzyniach z piaskiem powinny być napisy „piasek do gaszenia pożaru".

9. Przy zestawach sprzętu powinny być napisy „tylko do użytku w wypadku pożaru" (zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 31. X. 1951 r. o zmianie ustawy o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 401 z dnia 13. XI. 1951 r., mogą być używane tylko do akcji ratowniczej, kontrolnej i szkoleniowej).

10. W obejściach gospodarskich, beczki używane do celów gospodarczych jeżeli będą napełnione wodą i ustawione na zewnątrz pomieszczeń mogą być uznane i nie wymaga się stosowania beczek specjalnych.

11. W P. G. R. i innych obiektach rolnych, beczki i beczkowozy przeznaczone do użytkowania do innych celów, jeżeli zostaną napełnione wodą i ustawione na zewnątrz pomieszczeń, mogą być uznane i nie wymaga się stosowania beczek specjalnych. Należy polecać aby wszystkie zbędne beczki i beczkowozy były w okresie letnim napełnione wodą.

12. Dla stworzenia warunków wypełniania powyższego przez jaknajszerszy ogół, podawać warunki wykonania sposobem gospodarczym.

13. Dążyć do wyeliminowania zabezpieczenia budynków gaśnicami od zewnątrz.

CZĘŚĆ II.
PUBLIKACJE:

Wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego odnośnie nieruchomości w Krakowie, przy ul. Łobzowskiej 20.

Na tablicy urzędowej Prez. W. R. N. w Krakowie w budynku przy ul. Basztowej 22, zostało wywieszone w czasie od 10 do 24 stycznia 1953 r. ogłoszenie Prez. M. R. R. w Krakowie z dnia 2. I. 1953 r. L. S. A. A II/1/54/52, w sprawie wszczęcia postępowania wywłaszczeniowego odnośnie nieruchomości w Krakowie, przy ul. Łobzowskiej 20.

Prenumerata roczna wynosi 18 zł. — Półroczna 10 zł. —

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty, ogłoszeń oraz z zakupna poszczególnych egzemplarzy uiszczać należy do Narodowego Banku Polskiego Oddział IV Kraków na konto Nr 381/420/168.1 Dział 8 Rozdział 13b dochody budżetu terenowego. — Reklamacje z powodu nie otrzymania poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego Wojew. Rady Nar. należy wnosić niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Późniejsze reklamacje będą nwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. — Dziennik Urzędowy Woj. Rady Nar. wydawany jest 2 razy każdego miesiąca. — Drobne ogłoszenia o utracie dokumentów ryczałt 10.50 zł od jednego dokumentu oraz po 1,50 zł od każdego dalszego dokumentu.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Adres Redakcji i Administracji: „Dziennik Urzędowy W. R. N.", Kraków, ulica Basztowa L. 22.

Drukarnia Związkowa. Kraków, ul. Mikołajska 13.
Nr zam. 130 - 8. 1. 1953 - M-4-12014 - 1.500 -Obj. 4 str. - 61 × 86 cm druk. V kl.. 60 gr. - Druk. ukończono 14. 1. 1953

Cena egzempl. 90 gr.